

Motion till riksdagen 2017/18:568

av Jan Björklund m.fl. (L)

Liberal biståndspolitik

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att humanitära insatser ska prioriteras i det svenska biståndet och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att öka det finansiella stödet till FN:s humanitära hjälporgan och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att svenskt utvecklingsbistånd ska ha demokrati som övergripande mål och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige inom de multilaterala samarbetena ännu tydligare än i dag måste driva en agenda för ökad demokratisering och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det i svenskt bistånd ska vara centralt att garantera och bevara fria val och att kritiskt granska ofria val och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att svenska utlandsmyndigheter tydligare ska prioritera arbetet för att främja demokrati och mänskliga rättigheter och att Sverige bör påverka EU-delegationer världen över att göra detsamma, och detta tillkännager riksdagen för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en utredning bör tillsättas för att ta fram en agenda för ett ökat svenskt stöd till demokratiaktivister och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att en större del av biståndet bör gå till främjande av yttrandefrihet och pressfrihet och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om kampen för att frigge Dawit Isaak och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att öka demokratibiståndet och tillkännager detta för regeringen.

11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sveriges bistånd för mänskliga rättigheter ska fokusera på aktörer som arbetar för att stärka civila och politiska rättigheter och tillkännager detta för regeringen.
12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör göra större ansträngningar för att påverka EU:s biståndsstrategier för ett ökat fokus på demokratiinsatser och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att biståndet ska vara uttalat feministiskt och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om bistånd till preventivmedel och aborter och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige ska vara världsledande vad gäller mål 5 i Agenda 2030, om kvinnors deltagande, och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det svenska stödet till utbildning bör öka och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att enprocentsmålet ska stå fast och att avräkningar ska begränsas och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att halvera stödet till inhemska informationssatsningar och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att upprätta, utveckla och underhålla rättsstatens principer i mottagarländerna och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige i högre grad ska utvärdera mottagarländers prestation vad gäller demokratiska reformer, mänskliga rättigheter, jämställdhet, öppenhet och korruptionsbekämpning och utforma biståndet därefter och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att öka biståndet till extremismbekämpning och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om insatser för att skydda och restaurera världsarv och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att biståndet genom svenska civilsamhällesorganisationer bör reformeras och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige ska verka för att andra länder ska kunna uppnå sina åtaganden i Parisavtalet, genom samarbete gällande reformer, lagstiftning och teknik, och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skatteflykt måste förhindras och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att tillsätta en utredning för att effektivisera det svenska biståndet och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att stödet till internationella organisationer ska ha högre krav på transparens, intern styrning och kontroll samt kostnadseffektivitet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Vi lever i en orolig tid. Demokratien backar för elfte året i rad. Över 60 miljoner människor är fortfarande på flykt. Vi som lever i den fredliga delen av världen måste arbeta för att hjälpa våra medmänniskor globalt. Humanitärt bistånd har som mål att rädda liv, lindra nöd och upprätta värdighet för människor som drabbas i olika katastrofsituationer. Större stödsatser planeras för ett år i taget, men vid en plötslig katastrof kan utbetalning av stöd ske inom 24 timmar. Inför 2017 har Sida identifierat 16 större humanitära kriser med över 128 miljoner människor i behov av humanitärt stöd. För Liberalerna är det självklart att svenskt bistånd alltid måste prioritera hjälpen till den som är i akut nöd. Världens flyktingläger måste tömmas så snart som möjligt.

Det syriska inbördeskriget har nu pågått längre än det andra världskriget. Mot bakgrund av den mycket svåra situationen i regionen bör Sverige öka det finansiella stödet till FN:s humanitära hjälporgan UNHCR, World Food Programme, Unocha och Unicef. Det är särskilt viktigt att barns skolgång i flyktinglägren främjas.

När freden nu från flera håll och på många platser hotas är det särskilt viktigt att Sverige och EU i sin utrikespolitik intensifierar kampen för demokratin och stödjer enskilda individer som vågar stå upp för frihet och som trotsar auktoritära regimer. Därför utmärks Liberalernas biståndspolitik av ett överordnat mål: demokrati. Vi vill arbeta för att det svenska biståndet används mer effektivt och gör skillnad för människor som verkligen behöver det. Stöd till demokratiutveckling kan i övrigt utformas på flera sätt.

Sverige måste inom de multilaterala samarbetena ännu tydligare än i dag driva en agenda för ökad demokratisering. Att etablera demokratiska institutioner är det beprövat bästa sättet att långsiktigt lösa konflikter. Och fria val är den mest grundläggande delen i en demokrati. Därför bör fria val prioriteras i det svenska biståndet. Demokratisk representation innebär att medborgarna får välja sina egna ledare, och därigenom påverka sin egen situation, i sitt eget land. Svenskt bistånd ska syfta till att uppnå och upprätthålla fria val i alla länder, och se till att en kraftfull valövervakning sker i de länder där fria val inte finns.

Vi ser ett stort behov av individperspektiv i kampen för en bättre värld. Utan demokrater skapas inga demokratier. Demokratiaktivister är centrala i övergången från diktatur till demokrati. Omvärldens stöd betyder mycket för den som kämpar mot en auktoritär regim – därför vill vi att medel avsätts specifikt för enskilda demokratiaktivister.

De svenska utlandsmyndigheterna bör ges i uppgift att tydligare prioritera arbetet för att främja demokrati och mänskliga rättigheter. Den svenska rösten utomlands måste prioritera värderingar, inte bara nationella intressen. Våra ambassader i icke-demokratiska länder ska ha en särskild uppgift att stötta den demokratiska oppositionen på plats och vi bör sätta tryck på de olika EU-delegationerna världen över att agera på samma sätt. Liberalerna föreslår även att svenska ambassader i diktaturer ska bli frizoner där demokratiaktivister kan kommunicera genom att låna datorer och få tillgång till censurerade dagstidningar och böcker.

En utredning bör snarast tillsättas för att lägga fram en samlad agenda för ökat svenskt stöd till demokratiaktivister. En större del av biståndet bör gå till främjande av yttrandefrihet och pressfrihet. Sverige måste särskilt arbeta för att Dawit Isaak, som nu suttit 16 år i eritreanskt fängelse, släpps fri.

Det svenska demokratistödet är underfinansierat. Det svenska biståndet uppgick 2017 till 46,1 miljarder kronor. Statsbudgetens utgiftsområde 7 Internationellt bistånd låg på 34,9 miljarder. Av dessa sorteras drygt 5 miljarder kronor in under stöd till offentlig förvaltning, demokrati, mänskliga rättigheter och jämställdhet. Mindre än en miljard går till särskilda insatser för demokrati och mänskliga rättigheter. Vi liberaler vill att stödet ökar, i ett demokratilyft för svenskt bistånd.

Det är inte bara resurstilldelningen som är problematisk. Demokratibiståndet måste fokusera på samhällen som är ofria. Demokratibiståndet måste gå till de krafter som vill införa demokrati. Men en betydande del av demokratibiståndet riktas till statsapparater i länder där själva staten motsätter sig demokratisering. I vissa fall går bistånd direkt till en stat av dålig vandel. I andra fall finansierar Sida regeringars eget reformarbete genom FN:s utvecklingsorgan. FN består av sina medlemsstater, som i många fall inte är demokratiska. UNDP som har flera projekt med Sida om reformbistånd samarbetar exempelvis alltid med regeringen i de länder där de verkar, och de har utfört projekt i samarbete med regimer i flera odemokratiska stater med svensk finansiering.

Mer fokuserat demokratibistånd utförs av demokratiska aktörer med ett tydligt demokratimandat, exempelvis OSSE:s demokrati-enhet Odih, Internationella Idea, Community of Democracies, MR-försvare, politiska partier och European Endowment for Democracy.

Det finns många civilsamhällesorganisationer som arbetar för att minska fattigdom. Det finns färre som verkar för frihet, trots att friheten är en förutsättning för långsiktig utveckling och välbefinnande. Därför ska svenskt bistånd också ge stora anslag till organisationer som arbetar med civila och politiska rättigheter, till exempel Amnesty, Civil Rights Defenders och Human Rights Watch. Utan MR-organisationernas skickliga kartläggningsarbete har den svenska regeringen stora svårigheter att få insikt i situationen för mänskliga rättigheter, och att artikulera krav i internationella samtal.

Sverige bör driva på för att EU:s biståndsstrategier får ett ökat fokus på demokratiinsatser, och stödja de goda initiativ som redan tagits. Ett sådant är EU Human Rights Defender Mechanism, som presenterades i december 2015 och som ska bistå riskutsatta MR-aktivister i andra delar av världen. Mekanismen bidrar till uppfyllandet av de globala hållbarhetsmålen. Den väntas vara på plats 2018 och kommer att kunna ge både akut och mer långsiktigt stöd till aktivister globalt. Det handlar om allt från fysiskt skydd till nätverksetablering.

Det är viktigt att Sverige driver på i andra frågor som är politiskt känsliga i mottagarländerna. Det gäller framför allt sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter – kvinnors rätt till sin kropp och sexualitet, inklusive rätten till fri abort – samt hbt-personers rättigheter.

Det går inte att skilja på demokratin och feminismen. Och i en konfliktfylld värld är kvinnor alltid förlorare – det är de som drabbas hårdast och vilkas rättigheter som först dras in när samhällen destabiliseras. Det är självklart att kvinnors rättigheter måste prioriteras i alla Sveriges kontakter med omvärlden. Agenda 2030 erbjuder en enskilt viktig möjlighet för svenskt bistånd, i förhållande till målet om kvinnors fulla delaktighet på alla områden (mål 5 i Agenda 2030). Här bör Sverige ha som ambition att vara världsledande.

I humanitära insatser är tillgång till sexuella och reproduktiva rättigheter, såsom preventivmedel och abort, i stort sett aldrig inkluderade. Kvinnor som utsatts för sexuellt våld, förvägrats preventivmedel eller vars levnadsförhållanden radikalt förändrats, ges inte möjlighet att avsluta oönskade graviditeter. Sverige bör se detta som

en självklar del av humanitärt bistånd, liksom annan medicinsk vård som inte kan anstå, och snarast möjliggöra kvinnors rätt till självbestämmande i de insatser man bidrar till.

Kvinnors rättigheter betraktas alltför ofta som förhandlingsbara, något man kan ta itu med när resten av landets problem lösts. Det är oacceptabelt. Har situationen i landet förbättrats efter en biståndsinsats, men halva befolkningen fortfarande lever under förtryck, måste insatsen ses som misslyckad. Sverige måste tydligt deklarerat för samtliga biståndspartner att kvinnor är människor och att program som inte syftar till att hjälpa hela befolkningen är oacceptabla. Det betyder inte att alla program ska rikta sig specifikt till kvinnor, men samtliga program ska sträva efter förbättring av kvinnors situation. Med hjälp av könsuppdelad statistik, där effekterna redovisas, kan vi få en tydligare bild av till vilken del av befolkningen stödet faktiskt går. Därefter kan insatserna justeras.

Unicef beräknar att 700 miljoner av världens kvinnor giftes bort när de var barn. Av dem var ungefär 250 miljoner yngre än 15 år. En viktig feministisk uppgift är att verka för att fler länder sätter en åldersgräns för äktenskap och arbetar mer aktivt för att existerande lagar implementeras. Ett sätt att påverka är att villkora svenskt bistånd utifrån reformvillighet till länder där barnäktenskap är vanligt. Ingen ska behöva bli mamma under sin egen barndom.

Flickors skolgång är avgörande för att öka jämställdheten i världen och möjliggöra en global demokratisering. Utbildning av flickor leder också till att de får inflytande över sin egen familjeplanering – utbildade kvinnor gifter sig senare och föder färre och friskare barn. Kvinnors löner blir högre ju längre de utbildar sig. Egna pengar innebär fler möjligheter och ökad makt över sitt eget liv. Eftersom barnäktenskap och graviditet är oåterkalleliga livshändelser som påverkar även nästa generation är det mer förödande att hindra flickor än pojkar från att utbilda sig och arbeta.

Befolkningens bildning är en grundförutsättning i utvecklingen av ett öppet samhälle, både på individnivå och för demokratin i sig. För att kunna förverkliga sina drömmar och välja hur den vill leva sitt liv behöver individen de verktyg och nycklar som lärs ut i skolan. Och en demokrati kräver pålästa och kritiskt tänkande medborgare. Därför måste Sverige bidra till att fler flickor och pojkar får gå i skolan, och att fler unga når högre utbildning.

Fler går i skolan i dag, men Sida har identifierat som ett problem att många av de barn som väl börjar skolan inte går klart. Så många som var fjärde elev beräknas hoppa av innan de avslutat grundskolan, enligt Unicef. Dessutom saknas medel till skolgång för många av de barn som växer upp i flyktingläger. Det vill vi ändra på. Det finns flera exempel på hur lösningar inom informations- och kommunikationsteknologier har möjliggjort att utbildning kommit fler till del.

Liberalerna värnar enprocentsmålet. Ett generöst och värderingsstyrt bistånd är ett grundläggande uttryck för global solidaritet. I dag avräknas kostnader för framförallt flyktingmottagande från biståndsramen. Avräkningarna görs i enlighet med OECD/Dacs regler och klassas därmed som bistånd. Vi anser att så kallade avräkningar från biståndsramen är försvarbara om de görs i enlighet med dessa regler. Det gäller bland annat en del kostnader för flyktingmottagande. Sverige ska föra en human och solidarisk asylpolitik. Många människor har under de senaste åren flytt till Sverige på grund av krig och konflikt. Det är på basis av detta berättigat att biståndet till del täcker upp de kostnader det medför, så länge 70 procent av biståndsbudgeten går till bistånd. I detta läge vill Liberalerna också halvera stödet till informations- och opinionsbildande verksamhet i Sverige. Vi tycker att regeringens ökning av anslaget för

informationskampanjer riktade mot svenska medborgare är särskilt olämplig mot bakgrund av både flyktingavräkningarna och minskningen av demokratistödet.

Att upprätthålla rättsstatens principer ska vara målet för alla insatser som Sverige gör inom demokratibiståndet. Detta innebär inte bara arbete mot korruption, som i sig är ett stort hinder mot utveckling, utan också arbete för att staten på ett rättssäkert sätt är ansvarigt gentemot medborgarna och tvärtom. I en stat där rättsstatens principer upprätthålls kan medborgarna själva påverka sin situation genom att utkräva ansvar från staten. Välfungerande stater behöver inte utvecklingsbistånd, och endast i undantagsfall humanitärt bistånd i händelse av katastrof. Därför är rättsstatsfokus avgörande för att nå målet för allt biståndsarbete: att biståndet inte längre ska behövas.

Vägen dit är lång. Men för att utvecklingen ska ta fart i världens ofria och därmed fattiga länder krävs att de lagstiftande församlingarna agerar. De måste fatta politiska beslut och genomföra viktiga reformer. Utan liberalisering av arbetsmarknaden och näringsfrihet blir det ingen snabbt ökande sysselsättning för världens fattiga. Utan lagar om åldersgränser för äktenskap kommer barn att fortsatt giftas bort. Det har vi sett på nära håll. Sverige kan och bör därför göra mer åt bristen på reformer än bristen på resurser i den fattigare delen av världen.

I enlighet med more for more-principen bör stater som genomför demokratiska reformer, främjar mänskliga rättigheter, jämställdhet och öppenhet och som minskar korruption belönas för detta. Stater som fortsätter att kränka sina medborgares mänskliga rättigheter ska fasas ut från biståndet. Det är inte rimligt att förmedla resurser från svenska skattebetalare direkt till korrupta och diktatoriska stater. Det långsiktiga stödet till människor som bor i diktaturer eller auktoritära stater ska i stället kanaliseras via internationella organisationer, världssamfundet, civilsamhälle eller demokratisk opposition. Det bör inte gå bilateralt stat till stat.

Ett tydligt exempel på kravlöst bistånd är stödet till Afghanistan och den palestinska myndigheten. Bistånd till Afghanistan mellan 2014–2019 uppgår till svindlande 690 miljoner kronor. Samtidigt diskrimineras minoriteter i Afghanistan, landet lider av ett korrupt rättssystem och samkönad aktivitet är olaglig och misshandlas alltjämt av polis. Bistånd till Gaza och Västbanken uppgick förra året till sammanlagt 462 miljoner kronor. Det har i Palestina inte hållits val på över ett decennium, korruptionen är omfattande, homosexuella förtrycks, kritiska röster tystas och antisemitisk våldspropaganda flödar utan att ansvariga reagerar. Trots det har Sverige inte skärpt tonen. Under våren 2016 antog riksdagen en reservation från bland annat Liberalerna, där det slogs fast att biståndet till Palestina måste göras om i grunden. Vi menar att det bilaterala stödet till den palestinska myndigheten och andra biståndstagare måste villkoras för att på riktigt kunna förbättra situationen i regionen. Sverige ska ställa krav på att mottagare uppfyller demokratiska principer, bekämpar korruption och respekterar mänskliga rättigheter. Om dessa krav inte uppfylls bör biståndet till människorna gå via andra kanaler. Vid en liberal valseger 2018 måste det bilaterala biståndet till länder som inte respekterar mänskliga rättigheter göras om i grunden.

I Tunisien pågår sedan 2011 en bräcklig demokratisering. Den unga befolkningen är trött på krig och interna stridigheter, och längtar efter frihet. Det finns över 100 partier, läskunnigheten är hög och ekonomin regionens mest välutvecklade. Under 2015 gick landet från att vara delvis fritt till fritt enligt Freedom Houses rankning. Det gör landet till det enda fria landet i Nordafrika. Tunisien har antagit en ny feministisk konstitution och genomfört öppna och fria val. Den goda utvecklingen fortsatte under 2017 och måste nu bejakas och stödjas. För trots att levnadsstandarden är högre än i de mer

befolkade grannländerna är Tunisien det land varifrån flest människor åker för att ansluta sig till Daish. Här som där undrar förtvivlade föräldrar hur de ska kunna stoppa sina söner och döttrar från att ge sig av på mördarresor till Irak, Syrien och Libyen. Men Tunisien är också hårt drabbat av terroristernas attentat. Freedom House anger att säkerhetsproblem är en av landets stora utmaningar.

En viktig del i Daishs strategi är förintelse av kulturarvet i Menaregionen. Genom att spränga sönder eller plocka isär och sälja tusenåriga byggnader och samlingar åstadkommer man både kulturell rensning och finansiering av sin terrorverksamhet. Enligt 1954 års Haagkonvention, som Sverige har undertecknat, är förstörelse av ett folks kulturarv att anse som ett brott mot hela mänskligheten.

Vi bör också vara pådrivande för att de skyldiga ställs till svars. I och med att ICC i september 2016 fällde Ahmad al-Faqi al-Mahdi, som 2012 beordrade förstörelsen av nio mausoleer och en moské i Timbuktu i Mali, till nio års fängelse, har förstörelse av kulturarv för första gången dömts som ett krigsbrott.

I Libyen, där Daish fortsätter att etablera sig, finns precis som i Irak och Syrien unika Unescovärldsarv. Vi välkomnar regeringens satsning på ett nordiskt samarbete mot illegal handel med antikviteter. Men den är otillräcklig. Sverige måste göra ytterligare – biståndsmedel bör användas i kampen för att rädda vårt gemensamma kulturarv. Detta utgör ett viktigt komplement till de insatser vi gör för människor som flyr från regionen. Den som förlorar sin historia förlorar också sig själv.

Den brittiska regeringen har valt att stötta British Museum i uppstarten av ett program där irakiska arkeologer utbildas för att den dag freden kommer kunna vara med och rädda kulturarvet i Irak. En särskild fond för detta syfte har också utlovats. Vi liberaler uppmanar regeringen att agera i den andan.

I december 2015 enades världens länder om ett nytt klimatavtal som binder alla länder och som ska börja gälla senast år 2020. Den globala temperaturökningen ska hållas långt under 2 grader och vi ska jobba för att den ska stanna vid 1,5 grader. Liberalerna anser att Parisavtalets uppfyllande är avgörande för den globala utvecklingen. Avtalet handlar inte i huvudsak om bistånd, men det slår fast att fattiga länder ska få hjälp med att begränsa sina utsläpp och anpassa sina samhällen till ett förändrat klimat. Stödet kan bestå av finansiering, tekniköverföring eller kapacitetsutbyggnad. Sverige är världsledande på miljöområdet, vad gäller både lagstiftning och teknik. Ett resultatorienterat reformstöd inom miljöområdet ska därför vara en del av svenskt bistånd. Utsläppen ser inga nationsgränser – att Sverige minskar utsläppen och på andra sätt blir ett hållbart land räcker inte för att rädda oss från uppvärmningens följder. Vi måste globalt möta utmaningarna tillsammans.

Liberalerna anser att det svenska stödet till internationella organisationer överhuvudtaget ska ha högre krav på transparens, intern styrning och kontroll samt kostnadseffektivitet än vad som är fallet i dag. Det måste vara varje lands ambition att bistånd ska gå till det avsedda ändamålet. Därför bör regeringen tillsätta en utredning för att renodla biståndet i så stor utsträckning som möjligt. Mindre pengar bör gå till intern administration och mer pengar till demokratisträvande kvinnoinsatser.

Addis Ababa Action Agenda innehåller starka ambitioner att förhindra de multinationella företagens skatteflykt från fattiga länder. Vi tycker inte att det förslag som Ryssland och flera andra länder förespråkar om att ett FN-organ ska etableras för att arbeta med skattefrågor är en god idé. Liberalerna vill i stället se ett verksamt arbete mot skatteflykt och stödjer det arbete som drivs inom OECD för att skapa regler för internationellt verksamma företag.

Vi ska vara stolta över att Sverige på ett aktivt och generöst sätt bidrar till många internationella organisationer, både inom och utom FN-systemet. Det gör också att vi kan få ett större inflytande. Men Liberalerna kan inte tillåta att Sverige ger ett helt villkorslöst stöd till de internationella organisationerna. Många av FN:s organ har visat sig vara ineffektiva och brista i insyn. Sverige bör därför ställa höga och ovillkorliga krav på alla organisationer som handskas med svenska biståndsmedel.

En stor del av det svenska biståndet verkställs genom strategin för bistånd genom svenska civilsamhällesorganisationer. Dessa betraktas som självständiga och väljer själva sina projekt och samarbetsländer. Mindre insatser skapar inte resultat på samma sätt som större. Detta är också anledningen till att Sida inte självt handlägger mindre projekt. Därför är det motsägelsefullt att civilsamhällesorganisationer ändå arbetar med små och ineffektiva insatser, med anslag från Sida. Det kan också anses konstitutionellt tvivelaktigt att delegera myndighetsutövning till självständiga organ. Vi vill att dessa på lika villkor och i konkurrens med andra insatser ska kunna söka anslag genom transparenta anslagsposter. Det kräver en övergripande reform av biståndet genom de svenska civilsamhällesorganisationerna.

Jan Björklund (L)

Said Abdu (L)

Maria Arnholm (L)

Bengt Eliasson (L)

Robert Hannah (L)

Fredrik Malm (L)

Birgitta Ohlsson (L)

Mathias Sundin (L)

Maria Weimer (L)

Allan Widman (L)

Tina Acketoft (L)

Emma Carlsson Löfdahl (L)

Roger Haddad (L)

Nina Lundström (L)

Christer Nylander (L)

Mats Persson (L)

Lars Tysklind (L)

Barbro Westerholm (L)

Christina Örnebjär (L)